

Labyria

MIIA-ANNIKA RYTKÖNEN

Lahja

MIIA-ANNIKA RYTKÖNEN

2016

LAHJA - sydän ihanasti rempallaan on tarina 80-vuotiaasta isoäidistäni ja hänen talostaan, Paltasesta.

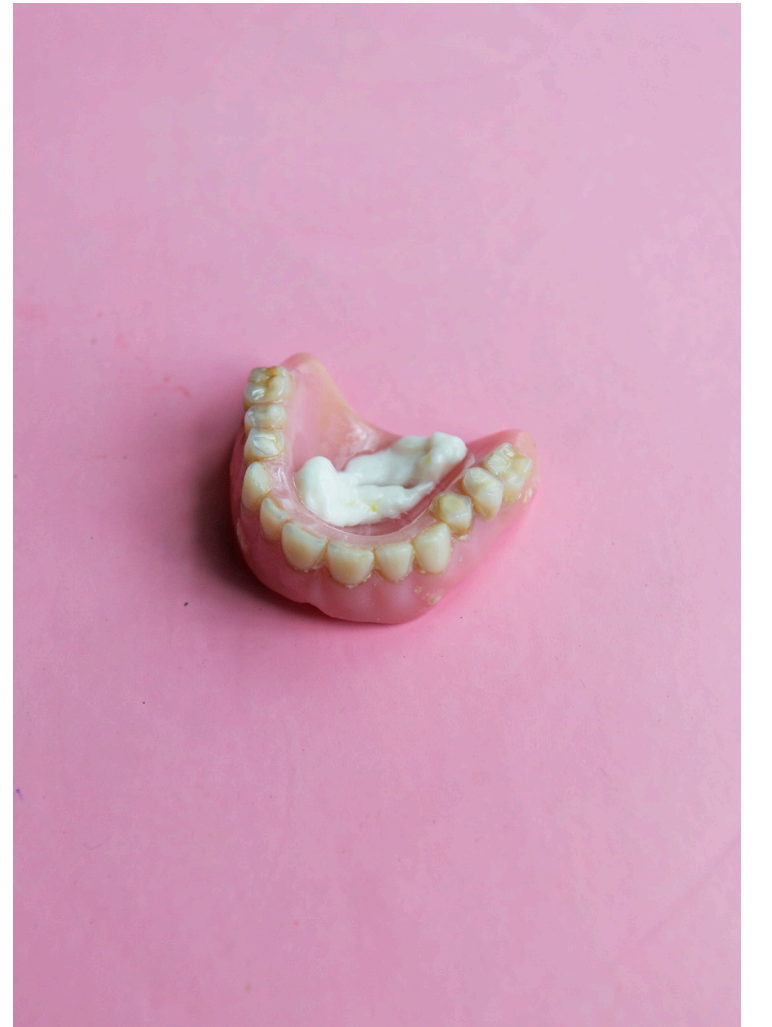
Paltasella aika tuntuu pysähtyvän ja elämänrytmi on toinen. Kaikki tapahtuu samaa rutiinia mukaillen. Aamulla herätään mummon puheeseen, joka jatkuu taukoamatta nukkumaan menoon asti. Aamun ja illan välissä tehdään töitä niin kuin mummo sanoo, eli kolataan lunta, pilkotaan puita tai pestään pyykkiä. Pesulla käydään pihasaunassa, koska taloon ei tule lämmintä vettä.

Paltasella isoäitini on viettänyt aikuisuutensa, äitini nuoruutensa ja minä lapsuuteni. Siellä suvun naisten muistot, tunteet ja kokemukset kohtaavat.

Rakkaus on kuin porraspuu
siinä moni kompastuu.
Siinä mennee nurin narin,
särkee sydämen tai pari.
Semmosta se on.

Pitäisi rasvaa ottaa joskus ruokalusikallinen, ni että tuota ei ruostuis aivot. On yksi sellanen kirja ku jos halluut ellää saan vuen vanahaksi ni ota sitä ja tätä. Siinä on nii, että ne aivot ruostuu jos ei rasvaa ota.

Sit minä unessa kävelin siinä,
jos muistat sen järven siinä
torpalla. Ni siinä oli yksi yö jää
ja minä tulin niin kun Takalasta
päin kävellen. Minulla oli
valkoinen mekko päällä ja olin
olevinaan pitempi ku mitä nyt
oon.

Vaa oohan minä pienentyny ku
iäkkäämmäksi tullu. Minä katoin
unimielissäni taakse, että jääpikö
kengänjäljet ja jäi sinne. Ja sitte
tulin siihen torpan rantaan.

Sinne se yksi velikin hupsahti ja
kuentoista vuoen vanha vasta
oli. Sinne se kahenkymmenen
metrin syvyyteen putosi.

Minä katoin äitiltä mallia ku se leipää paisto, että minäki ossaan sitte paistaa. Se oli niin ihana äitimummu. Ei kironnu yhtäkään kertaa elläissään.

Ootko sinä kironnu?
No sen luojalta saapi anteeksi ehtoollisella jos pyytää. Ni emmie kuullu kertaakaan sen kiroavan.

Eikä ne rielly keskenään äiti ja isä, toinen meni postiin ja toinen karjalle ja sillä siisti.

Ei, ei myö riilty. Myö anteeksi pyyvettiin ja tuli vielä ku äitisi lähti viimesen kerran pakettiautolla viemään ni oli sanonu, että minulla on äitillesi asiata.

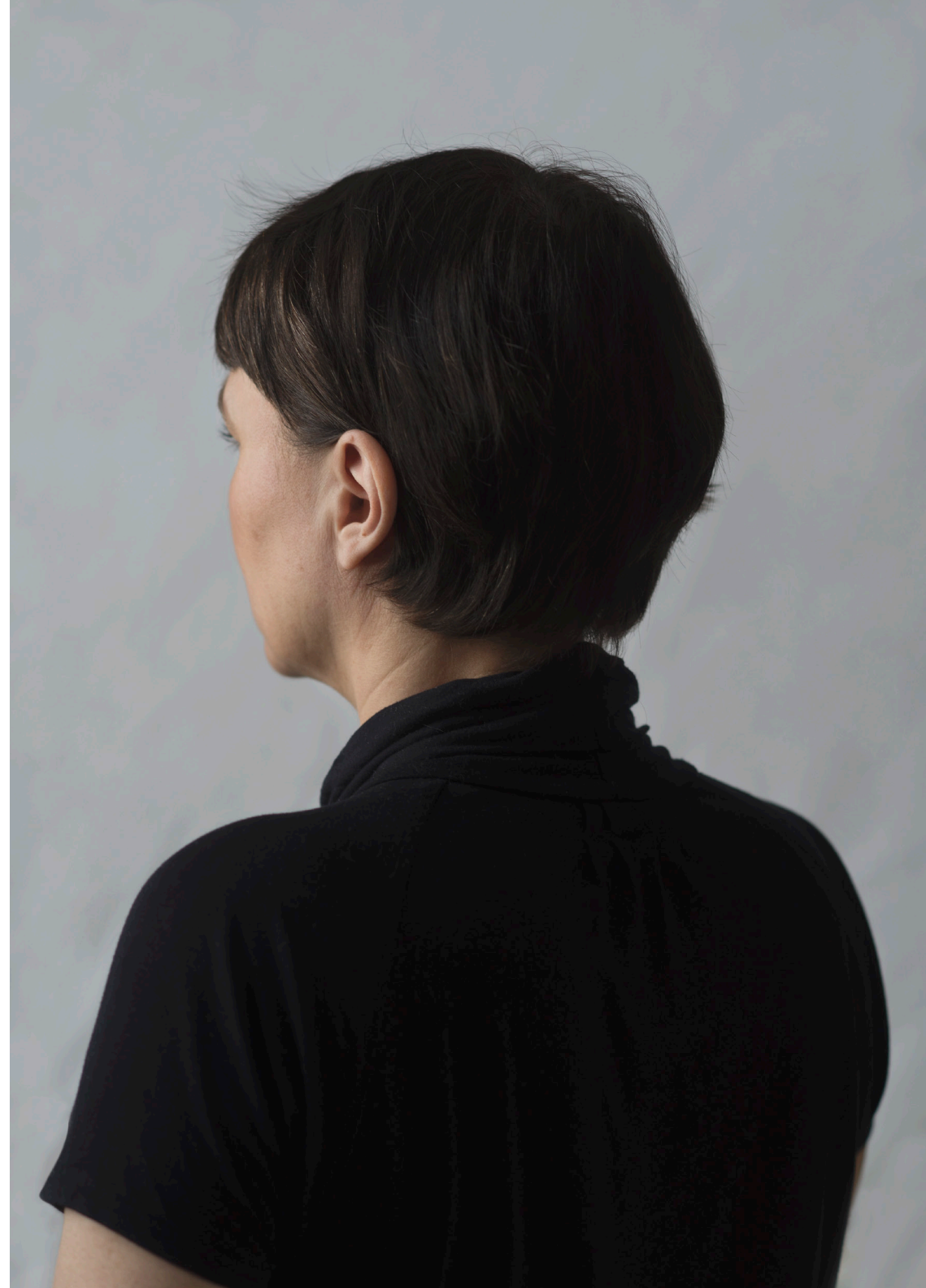
Tuohon tuli ja tuossa halattiin, tuossa ovennurkan luona.

Niin tuota minä sanoin, että eihän meillä mittään säröjä, ni hän sanoi ettei säröjä jää ja mie sanoin ettei minun puolelta oo ja hän sano ettei hänenkää puolelta.

Tässä pöyvällä oli semmonen
tyttöin vanha purkki ja minä sitä
kainaloihin laitoin ja vei kaikki
kainalokarvat mukanaan, eikä
oo takasin kasvanu. Onneks en
alapähän laittanu.

Minä ostin tuohon varpaaseen
muurahaishappoa ni toisessa
apteekissa sanoivat, että sitä
myrkkykö työ, että sehä juuretki
viepi ni minä, että semmonen on
tarkotuski, että juuret saa pois.

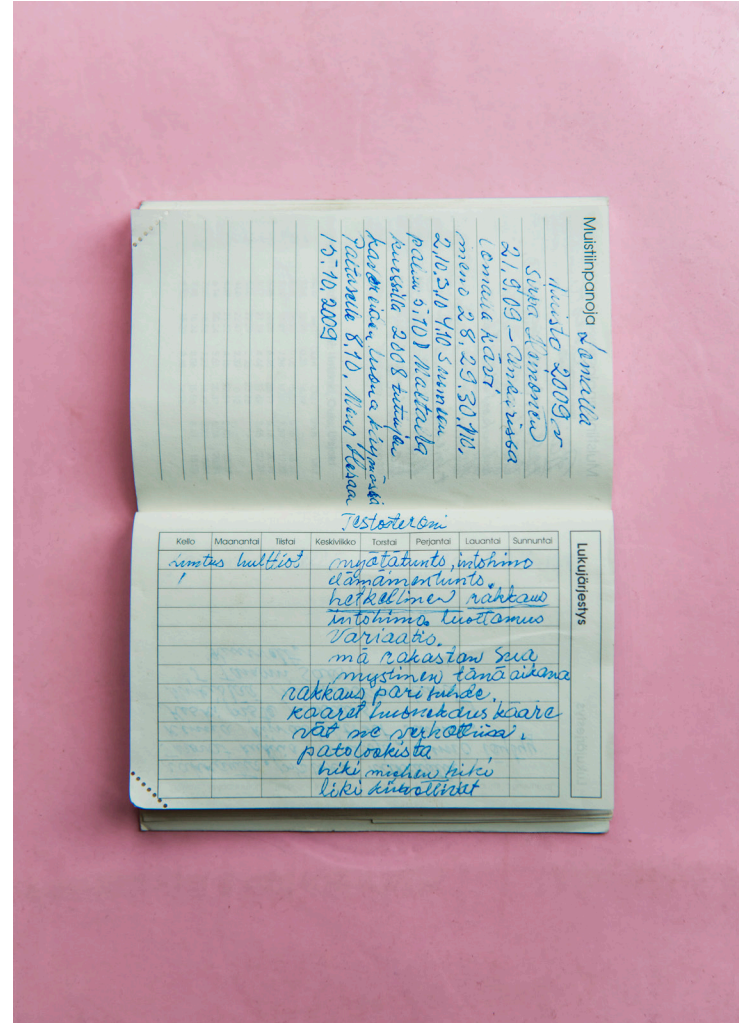

Sillo minä näin sen ristiinnaulitun
tuossa ku myö nukutti Eeron
kanssa ennen sinne Heinolaan
lähtöä. Kultatuolissa istu mies ja
sillä oli kruunu päässä ja minä
Eerolle sanoin, että katoppas
tuossa. Ei se Eero nähnyttä sitä.

Kultaa oli kengät ja kultakruunu
päässä. Tuoli oli kultanen.

Minulla ne putosi ne sormukset.
Ne ku oli hitsattu yhteen ku
toinen oli sormus ni liian iso.
Minä tuossa niitä piin ja kerran
kilinä kuulu kun pölynimurilla
imuroisin nii en älynnä kahtoo ni
ne sormukset ni imuroin vissiin.
Roskapussiin ne meni. Tuolla ne
saattasivat kompostissa olla, kun
ne sanno ettei kulta kattoo.

Kiitos Lahja, kiitos äiti.

